

A MÜK Elnökségének 4/2014. (XII.15.) sz. állásfoglalása a jogtanácsos és jogi előadó foglalkoztatásának kizártságáról

Az ügyvédi iroda nem foglalkoztathat jogtanácsost vagy jogi előadót.

Indokolás

A jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. tvr. 2. § (1) bekezdése taxatív felsorolást ad arra nézve, hogy a jogtanácsos a jogi tevékenységet hol végezheti *munkaviszonyban*, vagy *tagsági viszonyban*, és ebben a felsorolásban az ügyvédi iroda nem szerepel, tehát ott jogtanácsosi tevékenység nem végezhető, a tagsági viszony pedig az Üt. alapján kizárt.

Igaz, hogy a tvr. 2. § (2) bekezdéséből következően – miszerint, ha a jogtanácsos megbízás alapján jár el, a megbízást a tanácsadást kivéve írásba kell foglalni – a jogtanácsos nem kizárólag munkaviszonyban, vagy tagsági jogviszonyban, hanem megbízási jogviszony alapján is végezheti a tevékenységét. Ennek alapján tehát nem lenne kizárt elvileg, hogy a jogtanácsos *megbízási* jogviszony alapján – és amint az alábbiakból majd kitűnik, jogi előadó is – végezhesse a tevékenységét az ügyvédi irodában, mert a 2. § (1) bekezdése szerinti taxáció csak a *munkaviszonyban*, vagy *tagsági viszonyban* végzett jogtanácsosi tevékenységre vonatkozik.

A megbízási jogviszonyban végzett jogtanácsosi tevékenység lehetősége azonban egészen szűk körre szorult vissza, és olyan kivételessé vált, ami az ügyvédi iroda esetében nem jön szóba. A megbízási jogviszonyban végzett jogtanácsosi tevékenység ugyanis a jogi irodák és a jogtanácsosi munkaközösségek megszűnésével túlnyomó részt meghaladottá vált, a tvr. 2. § (1) bekezdése b) és c) pontját a jogalkotó hatályon kívül helyezte.

Tekintettel arra, hogy a tvr. 16. § (3) bekezdése értelmében a jogi előadó jogtanácsos irányítása és ellenőrzése mellett segítheti a jogtanácsos munkáját, viszont jogtanácsos nem dolgozhat az ügyvédi irodában, ebből következően ott jogszerűen jogi előadó sem foglalkoztatható.

Említést érdemel végül a tvr. 7. § (2) bekezdése, miszerint a jogtanácsos a szervezet dolgozójának képviselőt megnevezés alapján munkaviszonnyal összefüggő ügyekben elláthatja, ha nem merül fel érdekellentét (ez az a kivétel, amire tekintettel a jogalkotó nem törölte teljes egészében a 2. § (2) bekezdésének fent hivatkozott rendelkezését).

Ez sem adja meg azonban a jogtanácsos ügyvédi irodai foglalkoztatásának jogszerű lehetőségét, mert a tárgyi rendelkezés egészen szűk körre vonatkozó, olyan kivételes szabály, ami feltételezi a jogtanácsosnak az adott szervezet képviselőjében történő alkalmazottkénti eljárását, amire azonban a fent írtak szerint ügyvédi iroda esetén nincs lehetőség.

Felmerülhet, hogy de lege ferenda nem lenne-e indokolt a jogtanácsosi tvr. 2. § (1) bekezdésében írt taxáció kiegészítése annak érdekében, hogy ügyvédi irodák is foglalkoztathassanak legálisan jogtanácsost, jogi előadót. Emellett is szólnának érvek, hiszen különösen a nagyobb létszámú ügyvédi irodáknak elvileg szüksége lehet olyan munkatársra, aki nem az ügyfelek, hanem az őt foglalkoztató iroda képviselőjében jár el.

Ezzel a szemponttal ellentétes viszont az a kockázat, ami azzal járna, hogy ezáltal könnyen kijátszhatóak lennének az ügyvédekre és az ügyvédjelöltekre vonatkozó jogszabályi előírások,

különösen a hatóság előtti képviseleten *kívüli* ügyvédi munka tekintetében, ezért tudatosnak – és helyesnek – tekinthető a hatályos jogszabályban megjelenő azon taxáció, amely nem tartalmazza az ügyvédi irodát.

Fentiek természetesen nem érintik a jogi egyetemi végzettséggel nem rendelkező ún. jogi asszisztensek foglalkoztatásának lehetőségét.

Tekintettel arra, hogy többen jelezték, hogy a nagyobb létszámú ügyvédi irodák közül több foglalkoztat jogtanácsost vagy jogi előadót, a MÜK Elnöksége a Szakmai Bizottság előterjesztése alapján fogadta el fenti Állásfoglalását.